

De Vlam van Noor (8)

Dit verhaal is fictief, maar alles wat erin gebeurt is echt.

Kinderen zoals Noor zie je overal, gevoelig, intens, en te vaak verkeerd begrepen.

Lees, voel, en sta even stil bij wat jij herkent.

Noor

Ze zit op de rand van haar bed, haar rug naar me toe.

Haar schouders trillen, maar ze maakt geen geluid.

Ik weet dat ze huilt. Dat doet ze de laatste tijd vaker zo, stil, alsof ze bang is dat iemand het ziet.

Vanmiddag op het schoolplein stond ze weer alleen.

Terwijl de andere meisjes tikkertje speelden, zat zij op het muurtje. Handen onder haar benen, hoofd naar beneden.

"Waarom speel je niet mee?" vroeg ik toen ik haar ophaalde.

Ze haalde haar schouders op.

"Ik wil niet."

Maar ik zag het aan haar ogen. Ze wilde wel. Ze durfde alleen niet meer.

Vorige week had ze ruzie met Sofie. Over iets kleins, een potlood, geloof ik. Maar Noor ontplofte. Schreeuwde dat Sofie gemeen was, dat niemand haar begreep, dat ze het allemaal niet meer wilde.

De juf belde. *"Noor reageert heel heftig op kleine dingen. Ze is ook snel afgeleid en lijkt soms totaal onbereikbaar. Ik denk dat er meer aan de hand is en vindt dat we daar snel samen over moeten spreken."*

Misschien kunnen we haar helpen door haar te onderzoeken, want Noor verstoort de hele les en zorgt veel te veel voor afleiding. Als we een diagnose hebben voor haar, dan kunnen we wat extra hulp inzetten in de klas."

Onderzoeken.

Testen.

Alsof ze kapot is.

Thuis is ze anders. Als ze tekent, verdwijnt ze in haar eigen wereld. Haar handen bewegen snel, geconcentreerd. Ze maakt de mooiste dingen, draken met vleugels van vuur, meisjes met sterren in haar haar.

"Mama, kijk," zegt ze dan, en haar ogen stralen.

Maar die blik zie ik steeds minder.

Gisteravond zei ze: "Ik ben niet zoals de anderen, hè?"

Ik wist niet wat ik moest zeggen.

"Nee, schat. Jij bent bijzonder."

Ze draaide zich om.

"Bijzonder is gewoon een ander woord voor raar."

Nu zit ze daar.

Acht jaar oud.

En ik zie hoe ze zichzelf langzaam kleiner maakt.

Hoe ze leert dat haar vuur te veel is.

Dat ze moet dimmen om erbij te horen.

En ik sta hier, met lege handen.

Want ik weet niet hoe ik haar moet laten zien dat er niks mis met haar is.

Dat de wereld haar gewoon nog niet begrijpt.

Reflectievragen

1. **Wat voel je bij wat er met Noor gebeurt?**
2. **Wat herken je, in jezelf, in een kind dat je kent, of in je werk?**
3. **Wat denk jij dat Noor op dit moment het hardst nodig heeft?**

Hoe een Vuurkind Coach hier zou bewegen

Een Vuurkind Coach ziet wat er werkelijk gebeurt.

Niet een kind dat "te heftig reageert."

Maar een kind dat zich niet gezien voelt. Dat haar gevoelens te groot vindt voor de ruimte die ze krijgt. Dat leert dat wie ze is, te veel is.

De coach begint bij mama.

Want mama's machteloosheid? Die voelt Noor.

Mama's twijfel '*is er iets mis met haar?*' die neemt Noor over.

Een Vuurkind Coach helpt mama eerst haar eigen verhaal te zien.

Hoe zij als kind misschien ook te veel was.

Te gevoelig.

Te intens.

Hoe ze leerde zichzelf weg te cijferen.

En hoe Noor nu hetzelfde pad opgaat.

Dan kijkt de coach naar wat er onder het gedrag zit.

Die uitbarsting op school? Dat was geen "overreactie."

Dat was een kind dat al dagen vol zat. Van geluiden in de klas. Van niet begrepen worden. Van het gevoel dat ze anders is.

En toen kwam dat potlood.

De coach leert mama het verschil zien tussen *trigger* en *oorzaak*.

Het potlood was de trigger.

De oorzaak? Die ligt dieper.

De coach geeft concrete tools.

Geen vage adviezen. Geen "probeer eens rustig te blijven."

Maar: hoe creëer je thuis een plek waar Noor haar vulkaan mag laten zien, zonder dat ze ontploft?

Hoe leer je Noor haar eigen signalen herkennen, voordat ze overloopt?

Hoe praat je met de juf, zonder dat Noor het gevoel krijgt dat ze een probleem is?

En de coach bewaart de vlam.

Want die draken met vleugels van vuur? Dat is geen "afleiding."

Dat is Noor's taal. Haar kracht. Haar manier om te verwerken wat ze niet kan zeggen.

Een Vuurkind Coach helpt mama zien dat Noor niet minder heftig hoeft te worden.

Ze hoeft te leren hoe ze haar vuur kan richten.

Zonder zichzelf te doven.

Het verschil?

Na een paar weken zit Noor nog steeds op de rand van haar bed.

Maar deze keer draait ze zich om.

"Mama, ik wil je iets laten zien."

En mama weet precies wat ze moet zeggen.

Niet: "Wat mooi, schat."

Maar: "Vertel me erover. Wat voelde je toen je dit maakte?"

En Noor begint te praten.

Over de draak die niemand begreep. Die te groot was voor de grot. Die leerde vliegen toen iemand hem eindelijk zag.

Mama luistert.

En voor het eerst in weken, ziet ze die blik weer.

Die vonk.

Dit is wat een Vuurkind Coach doet.

Niet het kind fixen.

Maar het systeem om het kind heen veranderen.

Zodat er ruimte is voor wie ze werkelijk is.

Met al haar vuur.